

Arrest

nr. 298 358 van 8 december 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. GILLARD
Lange Lozanastraat 270
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 mei 2023 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 juli 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. GILLARD, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster betreedt op 14 februari 2018, via de luchthaven van Madrid, het Schengengrond-gebied. Op 2 maart 2018 wordt zij door de gemeente Tervuren in het bezit gesteld van een aankomst-verklaring die vermeldt dat zij is toegelaten tot een verblijf tot 14 mei 2018.

1.2. Op 23 mei 2018 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte aan verzoekster van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 17 september 2019 leggen verzoekster en de heer K.D., die de Duitse nationaliteit heeft, een verklaring van wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Kraainem. Deze wordt geregistreerd in de registers.

1.4. Verzoekster dient op 11 februari 2020 een aanvraag in voor de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van haar wettelijke samenwonende partner. Zij wordt op 28 september 2020 in het bezit gesteld van de elektronische F-kaart.

1.5. Op 26 januari 2021 wordt de wettelijke samenwoning stopgezet.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 3 mei 2023 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [G.P.]

Voorna(a)m(en): [S.Y.]

Nationaliteit: Colombia

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van haar aanvraag gezinshereniging van 11.02.2020 in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Zij werd op 28.09.2020 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als partner in het kader van een geregistreerd partnerschap van de Duitser [K.D.] ([...]) met wie zij zich vestigde. Op 26.01.2021 werd de verklaring van wettelijke samenwoning tussen betrokkene en de referentiepersoon stopgezet.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 03.02.2023 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 14.02.2022. Betrokkene heeft de volgende stukken overgemaakt:

- Bewijzen van tewerkstelling (loonfiches en arbeidscontracten)*
- Attest geen steun OCMW Kraainem*
- Attest taallessen Frans*

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: “Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart.” Er werden na 13.03.2023 geen documenten meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. De verklaring van wettelijke samenwoning met de referentiepersoon werd op 17.09.2019 neergelegd en geregistreerd. Betrokkene diende op basis daarvan haar verblijfsaanvraag in op 11.02.2020. De verklaring van wettelijke samenwoning werd in onderlinge overeenstemming stopgezet op 26.01.2021. Ze heeft aldus geenszins drie jaar geduurd.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende

situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Er dient dus te worden vastgesteld dat betrokkene aan geen der gevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid van de wet van 15.12.1980 voldoet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft sedert 11.02.2020 (datum verblijfsaanvraag) legaal in het Rijk, nu dus iets meer dan drie jaar, wat nog een relatief korte periode is. Voor zover zij zou stellen dat zij reeds sedert oktober 2017 in België verblijft, dient te worden opgemerkt dat betrokkene voor 11.02.2020 nooit een verblijfsrecht van meer dan drie maanden heeft genoten en dat zij geen rechten kan putten uit periodes van illegaal verblijf. Gezien betrokkene nog niet zeer lang in België verblijft is het niet onredelijk te stellen dat zij nog enige mate van voeling moet hebben met haar herkomstland, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. In ieder geval voert betrokkene zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met haar herkomstland dewelke een tegenindicatie zouden vormen voor het nemen van deze beslissing.

Betrokkene is thans als huishoudhulp via het stelsel van dienstencheques tewerkgesteld, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene legt een attest voor waaruit blijkt dat zij taallessen Frans heeft gevolgd. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject, met bijhorende taallessen, verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met het voormelde attest niet aan dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Zoals reeds werd aangehaald, werd de verklaring van wettelijke samenwoning met de Duitse referentiepersoon op 26.01.2021 stopgezet. De DVZ beschikt niet over enig element waaruit moet blijken dat er na de beëindiging van de wettelijke samenwoning nog sprake zou zijn van een relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon. Zulks volgt alleszins niet automatisch uit het enkele feit dat betrokkene nog steeds op het adres van de referentiepersoon staat ingeschreven. Betrokkene en de referentiepersoon kunnen even goed op hetzelfde adres verblijven teneinde de kosten voor huisvesting en nutsvoorzieningen te delen of bij wijze van vriendendienst. Voor zover uit de aangebrachte stukken en het administratief dossier blijkt werden er naar aanleiding van ons schrijven van 03.02.2023 ook geen stappen ondernomen om een nieuwe verklaring van wettelijke samenwoning ter registratie aan te bieden of om een huwelijksaangifte te registreren. Betrokkene maakt geen gewag van een nieuwe relatie met een derde. Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België. Gelet op het voorgaande is het niet onredelijk te concluderen dat betrokkene gezinstoestand zich niet verzet tegen de beëindiging van haar verblijfsrecht.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij zet haar middel uiteen als volgt:

"De DVZ kan een einde maken aan het verblijf, maar mag niet systematisch een onderzoek naar de oorspronkelijke verblijfsvoorwaarden doen. Enkel bij redelijke twijfel is dit een optie. Artikel 42quater § 5

stelt immers dat de minister of zijn gemachtigde "zo nodig" kan controleren of aan de naleving van de voorwaarden is voldaan.

Een intrekking is niet verplicht, maar "kan zo nodig".

Artikel 42quater, §1,4° van de Verblijfswet stelt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in het Rijk verblijven in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie wanneer er geen geregistreerd partnerschap meer is.

De bestreden beslissing verwijst naar dit artikel en motiveert dat er geen geregistreerd partnerschap meer is tussen verzoeker en de referentiepersoon sedert 26.01.2021 waardoor het verblijfsrecht zou kunnen worden beëindigd. De bestreden beslissing verwijst voorts naar artikel 42quater, §1, lid 3 van de Verblijfswet en stelt dat geen elementen aantonen dat het 'inhumaan' is het verblijfsrecht van betrokkene te beëindigen.

Artikel 42quater lid 3 van de Verblijfswet bepaalt:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. "

Verzoeker is tewerkgesteld als huishoudhulp via het stelsel van dienstencheques waardoor zij zorgt voor voldoende eigen bestaansmiddelen zodat zij tijdens haar verblijf niet ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Belgische Rijk.

Verder neemt verzoeker deel als Getuige van Jehovah aan vergaderingen te [...] (haar woonplaats). Hierbij wordt verklaard door een medelid (dhr. [E.R.]) dat verzoeker bekend staat als een vriendelijk, sociaal, hardwerkend persoon en steeds bereid om iemand te helpen. De verklaring gaat voort met dat zij vele vrienden heeft en graag gezien is in de gemeenschap. De verklaring stelt ten slotte zelfs dat de bestendinging van verzoeker haar verblijf in België niet enkel voor haarzelf maar voor de gehele maatschappij een meerwaarde zou hebben.

Dhr. [R.] is trouwens niet de enige die van oordeel is dat ze buitengewoon goed geïntegreerd is en bovendien het center van haar sociale, economische en culturele leven duidelijk in België ligt. Ook dhr. [R.F.], dhr. [J.E.], Mvr [R.F.], Dhr. [M.C.O.] en Mvr. [A.K.M.] zijn van die mening in hun verklaringen. Deze laatste voegt nog toe dat verzoeker enthousiast meedoet met verschillend vrijwilligerswerk.

Ten slotte volgt verzoeker ook gedreven Franse lessen. De bestreden beslissing vermeldt dat het volgen van een inburgeringstraject met bijhorende taallessen verplicht is in België. Toch mag hier niet uit het oog verloren worden dat verzoeker allé kansen grijpt die haar worden geboden en zeer duidelijk werk wenst te maken van een volledige integratie in België.

Op basis van bovenstaande kan niet anders dan vastgesteld worden dat verzoeker haar centrum van belangen verankerd zijn in België zowel op sociaal, economisch als cultureel niveau. De beëindiging van verblijfsrecht van verzoeker dient dan ook niet-humaan verklaard te worden.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg artikel 42quater, §1 lid 3 van de Verblijfswet."

2.2. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing in de bestreden beslissing van de bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De in de voorliggende zaak relevante bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. [...]

§ 3. [...]

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

In de bestreden beslissing wordt verzoeksters recht op verblijf van meer dan drie maanden beëindigd met toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en omdat de wettelijke samenwoning op 26 januari 2021 werd stopgezet. Nog stelt verweerder vast dat in het geval van verzoekster niet blijkt dat een van de uitzonderingssituaties van artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet toepassing vindt. Deze motieven worden door verzoekster niet betwist en maken dat verweerder in beginsel kon overgaan tot de beëindiging van haar verblijfsrecht op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betwist ook niet concreet dat verweerder naar aanleiding van de stopzetting van de wettelijke samenwoning vermocht haar verblijfsrecht te herbekijken.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt verder dat verweerder, zoals vereist in artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, ook concreet rekening heeft gehouden met de duur van het verblijf van verzoekster in België, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in België en de mate waarin zij nog bindingen heeft met haar land van oorsprong. Verweerder heeft zo in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

"Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft sedert 11.02.2020 (datum verblijfsaanvraag) legaal in het Rijk, nu dus iets meer dan drie jaar, wat nog een relatief korte periode is. Voor zover zij zou stellen dat zij reeds sedert oktober 2017

in België verblijft, dient te worden opgemerkt dat betrokkene voor 11.02.2020 nooit een verblijfsrecht van meer dan drie maanden heeft genoten en dat zij geen rechten kan putten uit periodes van illegaal verblijf. Gezien betrokkene nog niet zeer lang in België verblijft is het niet onredelijk te stellen dat zij nog enige mate van voeling moet hebben met haar herkomstland, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. In ieder geval voert betrokkene zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met haar herkomstland dewelke een tegenindicatie zouden vormen voor het nemen van deze beslissing.

Betrokkene is thans als huishoudhulp via het stelsel van dienstencheques tewerkgesteld, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene legt een attest voor waaruit blijkt dat zij taallessen Frans heeft gevolgd. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject, met bijhorende taallessen, verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met het voormelde attest niet aan dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Zoals reeds werd aangehaald, werd de verklaring van wettelijke samenwoning met de Duitse referentiepersoon op 26.01.2021 stopgezet. De DVZ beschikt niet over enig element waaruit moet blijken dat er na de beëindiging van de wettelijke samenwoning nog sprake zou zijn van een relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon. Zulks volgt alleszins niet automatisch uit het enkele feit dat betrokkene nog steeds op het adres van de referentiepersoon staat ingeschreven. Betrokkene en de referentiepersoon kunnen even goed op hetzelfde adres verblijven teneinde de kosten voor huisvesting en nutsvoorzieningen te delen of bij wijze van vriendendienst. Voor zover uit de aangebrachte stukken en het administratief dossier blijkt werden er naar aanleiding van ons schrijven van 03.02.2023 ook geen stappen ondernomen om een nieuwe verklaring van wettelijke samenwoning ter registratie aan te bieden of om een huwelijksaangifte te registreren. Betrokkene maakt geen gewag van een nieuwe relatie met een derde. Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België. Gelet op het voorgaande is het niet onredelijk te concluderen dat betrokkene gezinstoestand zich niet verzet tegen de beëindiging van haar verblijfsrecht.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumaaan het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen."

Verzoekster betoogt dat de beëindiging van haar verblijfsrecht wel degelijk als "inhumaan" moet worden beschouwd daar het centrum van haar belangen zich in België bevindt, zowel op sociaal, economisch als cultureel niveau. Zij wijst erop dat zij wordt tewerkgesteld als huishoudhulp waardoor zij zelf zorgt voor haar bestaansmiddelen en zij aldus niet ten laste valt van het sociale bijstandstelsel in België. Zij stelt verder dat zij deel uitmaakt van de Getuigen van Jehovah en dat zij daar vele vrienden heeft en graag gezien is in de gemeenschap. Ten slotte wijst zij nog op haar vrijwilligerswerk en de door haar gevolgde Franse lessen.

Verzoekster gaat er met haar kritiek echter aan voorbij dat haar, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, werd gevraagd om haar individuele situatie toe te lichten in het kader van het, overeenkomstig artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, gevoerde onderzoek naar het behoud van het verblijfsrecht ondanks de stopzetting van de wettelijke samenwoning. Zowel uit het administratief dossier als uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster is ingegaan op deze mogelijkheid en de volgende stukken heeft overgemaakt aan het bestuur:

"- Bewijzen van tewerkstelling (loonfiches en arbeidscontracten)

- Attest geen steun OCMW Kraainem

- Attest taallessen Frans"

Er werd bovendien aan verzoekster meegedeeld dat zij haar dossier diende te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van het onderzoek. Echter zijn er na 13 maart 2023 geen verdere documenten overgemaakt.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing rekening gehouden met de door verzoekster meegeleverde elementen. Hij heeft het gegeven dat verzoekster in België werkt, voorziet in haar eigen bestaansmiddelen en taallessen Frans heeft gevolgd mee in overweging genomen, maar heeft geoordeeld dat deze positieve elementen niet wijzen op een integratie die van die aard is dat deze een beëindiging van het verblijf in de weg kan staan of maakt dat deze beslissing inhumain zou zijn. Verzoekster gaat niet concreet in op de in dit verband voorziene motivering. Door louter aan te geven een en ander anders te beoordelen of enkel op algemene wijze te stellen dat zij alle kansen grijpt die haar worden geboden en zij zeer duidelijk wenst werk te maken van een volledige integratie in België, toont verzoekster niet aan dat verweerder is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of dat hij op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen.

De elementen inzake verzoeksters maatschappelijke integratie, meer specifiek haar rol in de gemeenschap van de Getuigen van Jehovah, werden verder niet voor het nemen van de bestreden beslissing ter kennis gebracht aan het bestuur. De bij het verzoekschrift gevoegde verklaringen dateren alle van 16 of 19 juni 2023, terwijl de beslissing reeds op 3 mei 2023 werd genomen. Verweerder had aldus geen weet van deze elementen en het kan hem dan ook niet worden tegengeworpen dat hij hiermee geen rekening heeft gehouden in zijn beoordeling. Verzoekster had de mogelijkheid deze elementen tijdig, naar aanleiding van haar horen, voor te leggen aan het bestuur, maar liet zulks na. Er moet verder worden geduoid dat de Raad in het kader van een wettigheidstoetsing geen rekening kan houden met stukken die niet ter beschikking waren van het bestuur op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen en dat het niet aan de Raad toekomt deze stukken in de plaats van het bevoegde bestuur te beoordelen.

Rekening houdend met wat voorafgaat, moet worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoont dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of dat de beoordeling die hieraan ten grondslag ligt kennelijk onredelijk is.

Een schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend drieëntwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS